

Sygn. akt IV CSK 574/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa T. P. i M. P.
przeciwko Bankowi [...] w M.
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 20 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2012 r. Sąd Okręgowy w O., uwzględniając powództwo T. i M. P. przeciwko Bankowi [...] w M., pozbawił wykonalności opisany w wyroku bankowy tytuł wykonawczy.

W wyniku apelacji strony pozwanej Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2013 r. zmienił powyższy wyrok i oddalił powództwo.

W skardze kasacyjnej powodowie, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazali na oczywistą zasadność skargi oraz na występowanie w sprawie trzech istotnych zagadnień prawnych, które sformułowali jako pytania: „czy zdarzenie prawne będące bezpośrednią przyczyną wymagalności roszczenia banku wobec dłużnika, takie jak np. wypowiedzenie umowy kredytu, jest nierozzerwalnie związane z wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego, z uwagi na to, że zdarzenie to rzutuje na określenie wysokości zobowiązania, które zgodnie z art. 96 ust. 2 Prawa bankowego stanowi jeden z koniecznych elementów treści tytułu, a jeżeli tak, to czy gdy przyczyny wymagalności roszczenia i jego wysokości ulegają zmianie, to nie zachodzi potrzeba wystawienia nowego bankowego tytułu wykonawczego? Czy wymagalność roszczenia konwaliduje błędne wskazanie wierzytelności banku w zakresie, w którym rzeczywiście wymagalne roszczenie pokrywa się z kwotami wskazanymi w bankowym tytule egzekucyjnym, czy też konieczne jest wystawienie nowego tytułu, w sytuacji gdy wobec wszczęcia egzekucji obrona dłużnika może być realizowana jedynie poprzez kosztowne powództwo o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego? Czy banki- strony umowy konsorcjum są względem dłużnika wierzycielami solidarnymi, czy też wierzycielami na zasadzie pro rata parte (tak, A. Kawulski, Komentarz do art. 73 Prawa Bankowego, System informacji prawnej Lex Polonica Maxima, stan prawny 14 czerwca 2013 r.), i jak wpływa to na uprawnienia w dochodzeniu roszczenia z tytułu udzielonego kredytu, tzn. czy konieczne jest wydanie oddzielnych tytułów egzekucyjnych, czy też w ramach udzielonego pełnomocnictwa jedna strona umowy może prowadzić czynności egzekucyjne względem całości zobowiązania?”

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżący nie wykazali istnienia w sprawie przesłanek przysądu, na które się powołali.

Zgodnie z jednolitym i utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, skarżący, który jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na przesłankę przysądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinien zagadnienie to sformułować w odpowiedni sposób, ze wskazaniem przepisu prawa, na tle którego powstało oraz wykazać, w wyodrębnionym, pogłębionym wywodzie prawnym, odrębnym od uzasadnienia podstaw kasacyjnych, że zagadnienie to rzeczywiście w sprawie występuje, przedstawić kontrowersje i rozbieżne oceny prawne, jakie wywołuje oraz wykazać, że mają one tak poważny i uniwersalny charakter, iż wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy nie tylko w celu prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy, lecz także dla rozwoju judykatury (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01, OSNC 2002/1/11, z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05 i z dnia 13 lipca 2007 r., niepubl.).

Jeżeli natomiast skarżący powołuje się na przesłankę przysądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinien, również w wyodrębnionym wywodzie prawnym, przedstawić argumentację wskazującą, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy oraz że w wyniku takiego naruszenia prawa, zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. Sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonego przepisu prawa, nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż mimo oczywistego nawet naruszenia przepisu, wyrok może być prawidłowy (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r. I PKN 34/01, OSNP 2004/6/100, z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004/3/49 i z dnia 11 stycznia 2008 r. I UK 285/07).

Trzeba przede wszystkim stwierdzić, że w świetle przytoczonych wyżej wymagań dotyczących opisanych przesłanek przysądu, nie może być oczywiście uzasadniona skarga kasacyjna w sprawie, w której jednocześnie występuje istotne zagadnienie prawne, tak poważne, że wymaga rozstrzygnięcia przez Sąd

Najwyższy. W takiej bowiem sytuacji ewentualne naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji niewątpliwie nie może mieć charakteru elementarnego, oczywistego. Jeżeli natomiast skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, to w sprawie nie może występować istotne zagadnienie prawne, we wskazanym wyżej rozumieniu.

Już tylko z tego powodu jednoczesne powołanie się przez skarżących na obie te przesłanki przedsądu nie może być skuteczne.

Niezależnie jednak od tego należy stwierdzić, że w żaden sposób nie wykazali oni występowania w sprawie powyższych przesłanek. Nie przedstawili bowiem żadnego uzasadnienia twierdzenia o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej jak również żadnych argumentów wskazujących, że przedstawione zagadnienia prawne rzeczywiście w sprawie występują. Nie wskazali żadnych kontrowersji ani rozbieżnych ocen prawych powstałych na tle tych zagadnień, ich uniwersalnego charakteru ani konieczności zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy. Poprzestali na samym sformułowaniu pytań, bez jakiegokolwiek uzasadnienia i wykazania występowania zagadnień prawnych we wskazanym wyżej rozumieniu.

Biorąc wszystko to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

Nie został uwzględniony wniosek strony pozwanej o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, gdyż jest on zawarty w piśmie procesowym nazwanym „odповідzią na skargę kasacyjną”, które jednak nie wywołało skutków związanych z wniesieniem takiej odpowiedzi. Do pisma tego nie został bowiem dołączony, wbrew wymaganiom przewidzianym w art. 132 § 1 k.p.c., dowód doręczenia jego odpisu stronie przeciwnej ani dowód jego wysłania przesyłką poleconą. Odpowiedź na skargę kasacyjną nie została wymieniona w art. 132 § 1¹ k.p.c. jako wyłączona z zakresu dyspozycji art. 132 § 1 k.p.c., a zatem określony w tym przepisie obowiązek ma do niej zastosowanie. Nie wyłącza go również treść art. 398⁷ § 2 k.p.c., wskazująca na doręczanie przez sąd odpisu skargi kasacyjnej, bowiem po nowelizacji art. 132 § 1 k.p.c., który jest w tym zakresie przepisem szczególnym, obowiązek ten może dotyczyć tylko sytuacji, gdy odpowiedź na

skargę złożył pełnomocnik nie będący adwokatem, radcą prawnym ani radcą Prokuratury Generalnej Skarbu Państwa lub gdy druga strona jest reprezentowana przez takiego pełnomocnika.

Z tych przyczyn odpowiedź na skargę kasacyjną podlegała zwrotowi, zgodnie z art. 132 § 1 zd. trzecie k.p.c. i nawet jeżeli do niego nie doszło, nie wywołuje ona skutków procesowych wynikających ze złożenia odpowiedzi na skargę (art. 130 § 2 w zw. z art. 132 § 1 k.p.c.), w tym skutku w postaci możliwości żądania zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

[aw]

db